

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Warszawa, dn. 27.12.2018 r.
KIGEiT/2511/12/2018

Sz. P. Marek Zagórski
Minister
Ministerstwo Cyfryzacji
ul. Królewska 27
00-060 Warszawa

Dotyczy: projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw

Działając w imieniu Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (dalej „Izba” lub „KIGEiT”), w związku z projektem ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, Izba przedstawia stanowisko, odnoszące się do projektowanej ustawy.

Na wstępie należy podkreślić, że **Izba wspiera wszelkie działania, które zmierzają do ułatwienia inwestycji w sektorze telekomunikacyjnym**. Tym samym **ogólna ocena kierunku, w jakim zmierza projektowana ustawa jest niewątpliwie pozytywna**.

Izba stoi również na stanowisku, że jednym z najistotniejszych obecnie problemów związanych z realizacją inwestycji telekomunikacyjnych w sieci stacjonarne, jest brak możliwości wykorzystania infrastruktury telekomunikacyjnej przedsiębiorstw energetycznych. Naszym zdaniem już funkcjonujące rozwiązania nie są wykorzystywane należycie przez Prezesa UKE. Liczymy, że zmiany wprowadzane w ustawie szerokopasmowej dadzą również impuls do działań regulacyjnych w tym zakresie.

Natomiast z perspektywy rozwoju sieci mobilnych najważniejszą barierą utrudniającą, a w niektórych przypadkach uniemożliwiającą realizację nowoczesnych sieci mobilnych (5G) jest brak zharmonizowania norm w zakresie promieniowania elektromagnetycznego z zalecanymi w ramach UE, a także utrudnienia napotymane w procesie administracyjnym związanym z budową stacji bazowych.

Pragniemy jednocześnie zwrócić uwagę na niektóre rozwiązania, które być może wymagają pewnych modyfikacji, tak aby zapewnić realizację zakładanych celów.

DEFINICJE USTAWY O WSPIERANIU ROZWOJU USŁUG I SIECI TELEKOMUNIKACYJNYCH

W art. 2 dodano pkt 10-13 stanowiące nowe definicje tj. „sieć nowej generacji”, „punkt dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu”, „inteligentne miasto” oraz „infrastruktura pionowa”. Zaproponowane rozwiązania mogą znacząco wspierać budowę nowoczesnych sieci telekomunikacyjnych, przy czym wskazane jest podjęcie próby ich uproszczenia oraz konkretyzacji. W szczególności postulat ten odnosi się do „sieci nowej generacji” oraz „punktu bezprzewodowego o bliskim zasięgu”.

Definicja sieci nowej generacji została utworzona poprzez określenie cech sieci telekomunikacyjnej, która żeby być zakwalifikowana jako sieć nowej generacji musi zapewniać parametry odpowiadające parametrom „linii światłowodowej”, przy czym linie światłowodowe nie są siecią – gdyby było inaczej, ustawodawca użyłby terminu „sieć światłowodowa”. Dodatkowo, sieć telekomunikacyjna, aby zostać siecią nowej generacji, musi zapewniać „podobną wydajność sieci” do linii światłowodowych, m.in. w zakresie „dostępnego pasma w górę i w dół”. To sformułowanie jest również niejasne – nie wiadomo, czy porównuje się osiągnięte przepływności (mierzone w Mbps) czy może pasmo przenoszenia (mierzone w MHz). Biorąc pod uwagę, że przytoczone przez ustawodawcę linie światłowodowe mogą być zarówno światłowodami jednomodowymi jak i wielomodowymi, które różnią się pasmem przenoszenia (parametr f_{3dB} jest różny dla światłowodu jedno jak i wielomodowego), tym bardziej pokazuje to konieczność bardziej starannego formułowania definicji.

Należy również wskazać, że takie zdefiniowanie sieci nowej generacji jakie zawarto w projekcie może również spowodować wykluczenie 5G Dual Connectivity, gdyż w tym przypadku parametry łącza w górę i dół mogą się istotnie różnić.

Definicja punktu dostępowego o bliskim zasięgu. Rozumiejąc cel wprowadzanej definicji pragniemy zauważyć, że będzie ona nie do zastosowania w praktyce, przynajmniej do czasu kiedy Komisja Europejska, zgodnie z art. 57 Europejskiego Kodeksu Łączności Elektronicznej nie określi w drodze aktów wykonawczych fizycznych i technicznych cech, takich jak maksymalna wielkość, masa i, w stosownych przypadkach, moc nadawania punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu. Termin wskazany w EECC na wydanie aktów wykonawczych to 30.06.2020 r. Wobec braku technicznych przepisów konkretyzujących cechy zawarte w definicji punktu bezprzewodowego o bliskim zasięgu tj. „*niewielkie urządzenie o niskiej mocy (...) wyposażone w antenę lub anteny o niskim oddziaływaniu na krajobraz (...) dysponujące małym zasięgiem(...)*” trudno jest jednoznacznie ocenić na ile przedmiotowe zmiany przyczynią się do usunięcia zidentyfikowanych barier inwestycyjnych. Wydaje się, że w takiej sytuacji racjonalnym oczekiwaniem jest umieszczenie w definicji sieci nowej generacji szerszego katalogu urządzeń niż jedynie tych kwalifikujących się jako *punkty bezprzewodowe o bliskim zasięgu* tzw. pikokomórek.

Reasumując, Izba postuluje odpowiednie doprecyzowanie definicji, ewentualnie doprecyzowanie pojęcia punktu bezprzewodowego o bliskim zasięgu w drodze rozporządzenia.

[ZMIANA ZAKRESU INFORMACJI OBJĘTYCH OBOWIĄZKIEM RAPORTOWANIA ORAZ ZASADA BIEŻĄCEJ AKTUALIZACJI]

Projekt ustawy zakłada [art. 1 pkt 12) – zmiany w art. 29 tzw. ustawy szerokopasmowej] poszerzenie obecnie obowiązującego obowiązku przekazywania danych o posiadanej infrastrukturze o informacje dotyczące przebiegu stacjonarnych publicznych sieci telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu. Jednocześnie przewiduje się zmianę z systemu corocznego raportowania na system raportowania bieżącego (zgodnie z projektowanym art. 29 ust. 2a informacje objęte obowiązkiem mają być przekazywane w terminie 60 dni od dnia zmiany stanu posiadania).

Izba podtrzymuje stanowisko, zgodnie z którym **jest to rozwiązanie, które spowoduje istotny wzrost kosztów po stronie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, które jednocześnie nie zapewni istotnych z perspektywy celów nowelizowanej ustawy korzyści.**

Niekonsekwentne wydaje się również uzasadnienie projektu w tym zakresie. Wynika bowiem z niego, że zmiana nie będzie stanowić dla przedsiębiorców obciążenia, ale jednocześnie zapewnia się odpowiednie (zdaniem autorów) *vacatio legis*, celem przygotowania się do wprowadzanych zmian.

W tym kontekście należy zauważyć, że wspomniane przygotowania przedsiębiorców będą w sposób oczywisty wiązały się z koniecznością poniesienia kosztów, związanych z oddelegowaniem większej liczby pracowników do obowiązków związanych z inwentaryzacją infrastruktury oraz z koniecznością dokonania zmian w posiadanych systemach paszportyzacyjnych.

Z uzasadnienia projektu ustawy nie wynika jednocześnie, by obecne rozwiązania stanowiły przeszkodę w kontekście planowania i realizowania inwestycji telekomunikacyjnych.

Reasumując, Izba oponuje przeciwko zmianie art. 29 ustawy szerokopasmowej w ww. zakresie.

[OBOWIĄZEK WSKAZANIA NUMERU KSIĘGI WIECZYSTEJ]

Projekt nowelizacji zakłada, że wraz z wnioskiem do Prezesa UKE o wydanie decyzji w zakresie zapewnienia dostępu do nieruchomości, wnioskodawca będzie musiał wskazać numer księgi wieczystej, której dotyczy dany wniosek. Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy, przyczyną powyższego rozwiązania jest czasochłonność działań po stronie Prezesa UKE, związanych z koniecznością ustalenia takiego numeru.

Izba zwraca uwagę, że już w obecnym stanie prawnym [zgodnie z art. 30 ust. 1e pkt 4) w zw. z art. 30 ust. 1f ustawy szerokopasmowej] właściciel nieruchomości, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego powinien udzielić informacji o numerze księgi wieczystej. Pomimo takiego obowiązku w praktyce często zdarza się, że taka informacja nie jest udzielana, choć trudno wyobrazić sobie, by właściciel nieruchomości nie znał numeru jej księgi wieczystej.

Na skutek projektowanej nowelizacji ciężar związany z ustaleniem numeru KW (jak przyznaje się w uzasadnieniu – jest to czasochłonne) zostanie przerzucony na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, choć informację taką powinien udostępnić właściciel nieruchomości.

Izba stoi na stanowisku, że w przypadku skierowania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego wniosku o wydanie decyzji na podstawie art. 30 ustawy szerokopasmowej, informację o numerze księgi wieczystej powinien zapewnić właściciel nieruchomości, będący przecież stroną postępowania administracyjnego, wszczętego na skutek złożonego wniosku.

[OGROANICZENIE MOŻLIWOŚCI WYDANIA TZW. DECYZJI LEGALIZACYJNYCH]

Projekt ustawy zakłada zmiany w zakresie możliwości wydania decyzji dotyczących dostępu do nieruchomości w sytuacji, gdy dla istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku lub istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego warunki dostępu nie są określone w umowie lub umowa taka wygasła. Zgodnie z projektowaną zmianą Prezes UKE nie wyda ww. decyzji w sytuacji gdy przedsiębiorca telekomunikacyjny wykonał instalację telekomunikacyjną budynku lub doprowadził przyłącze telekomunikacyjne bez tytułu prawnego do dysponowania nieruchomością na ten cel oraz wbrew woli lub bez wiedzy właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości.

Jak wskazano w uzasadnieniu projektu „W aktualnym stanie prawnym przepis ten nie wykluczał sytuacji, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny najpierw wykonał przyłącze do budynku lub instalację telekomunikacyjną bez wiedzy lub nawet wbrew woli właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, a następnie zwracał się o „zalegalizowanie” tak „siłowo” wykonanej instalacji do Prezesa UKE w drodze decyzji ustalającej warunki dostępu do nieruchomości. Wydaje się iż ustawodawca nie powinien promować tego typu negatywnych zachowań”.

Odnosząc się do powyższego Izba wskazuje na dwie zasadnicze wątpliwości.

Po pierwsze, nie negując, że mogły zdarzać się sytuację, w których dostęp do danej nieruchomości był niejako realizowany bez tytułu prawnego, wskazujemy, że przyczyną powyższego były zachowania właścicieli nieruchomości (np. spółdzielni mieszkaniowych), które albo żądały nieuzasadnionych w żaden sposób opłat albo bez przyczyny odmawiały dostępu do nieruchomości, stosując swego rodzaju praktykę monopolistyczną (np. w kontekście realizacji z jednym przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, dostarczającym usługi na terenie danej nieruchomości).

Historyczny brak instrumentów prawnych powodował, że w niektórych sytuacjach przedsiębiorcy byli zmuszeni do działania bez tytułu prawnego. Brak możliwości konwalidowania takiego stanu powoduje, że przedsiębiorcy świadczący usługi w takiej sytuacji funkcjonują w stanie niepewności, co przekłada się również na niekorzystną sytuację użytkowników korzystających z usług telekomunikacyjnych.

W ocenie Izby interes użytkowników końcowych przemawia za dopuszczeniem możliwości wydania decyzji legalizacyjnej również w takich sytuacjach, które w projekcie nowelizacji zostały wprost wykluczone.

Po drugie, Izba wskazuje również na wątpliwości związane z ustaleniem i wykazaniem, czy w danej sytuacji wykonanie inwestycji miało miejsce wbrew woli lub bez wiedzy właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości.

Podsumowując, Izba oponuje przeciwko zmianie art. 30 ust. 5 ustawy szerokopasmowej. Jednocześnie zwracamy uwagę, że przypadek, o którym mowa w tym przepisie, powinien

obejmować wszystkie formy dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy szerokopasmowej. Obecne brzmienie, jak się wydaje wbrew intencji ustawodawcy, może budzić wątpliwości, czy decyzji z art. 30 ust. 5 podlegają wszystkie formy przewidziane w ust. 1.

FUNDUSZ SZEROKOPASMOWY

Ustawodawca proponuje utworzenie Funduszu Szerokopasmowego zasilanego wpływami z opłaty telekomunikacyjnej (art. 183 ust. 1 Pt), opłaty za numerację (art. 184 ust. 1 Pt), 30% wpływów z opłat za prawo do dysponowania częstotliwościami (art. 185 pkt 1 Pt), wpływami z kar pieniężnych (art. 209 ust. 1 Pt). Środki Funduszu miałyby być przeznaczone na działania wspierające rozwój szybkich sieci, w tym sieci nowej generacji, dofinansowanie ich budowy lub przebudowy, pobudzenie popytu użytkowników końcowych na usługi związane z szerokopasmowym dostępem do Internetu oraz koszty obsługi Funduszu.

W naszej ocenie redystrybucja środków pieniężnych pochodzących od operatorów telekomunikacyjnych za pomocą dedykowanego funduszu powinna być mechanizmem pobudzania inwestycji i popytu na sieci szerokopasmowe rozważanym w ostatniej kolejności i to wyłącznie jeśli inne rozwiązania zawiodą. Jest to bowiem mechanizm obarczony wieloma wadami takimi jak wysokie ryzyko nieuzasadnionego subsydiowania pewnej grupy przedsiębiorców przez głównych płatników na rzecz takiego funduszu, zniekształcania bodźców inwestycyjnych i popytowych, a w konsekwencji zniekształcania konkurencji. W chwili obecnej głównymi płatnikami opłat, które miałyby zasilać Fundusz Szerokopasmowy są operatorzy sieci mobilnych. Jeśli Fundusz Szerokopasmowy miałby być dystrybuowany w sposób przewidziany w POPC (faworyzowanie sieci światłowodowych), to jesteśmy zdecydowanie przeciwni jego powstawaniu, ponieważ wskazane przez nas ryzyka się zmaterializują. Uważamy, iż w pierwszej kolejności należałoby obniżyć opłaty, z których środki mają zasilać Fundusz Szerokopasmowy. Skoro możliwe jest inne niż dotychczas wykorzystanie tych środków, to oznacza, iż istnieje potencjał do obniżenia tych opłat. Zwracamy uwagę, iż istnieje możliwość wprowadzenia mechanizmów zabezpieczających, aby takie obniżki przełożyły się na dodatkowe inwestycje (nawet na bazie istniejących instytucji w Pt). Co więcej Ustawodawca mógłby rozważyć nawet taką sytuację, iż operator ma wybór: albo wpłaca opłaty do budżetu, albo musi zainwestować środki (nawet w wysokości nieco większej niż opłaty) w nowoczesne sieci, np. 5G.

Jeśli Fundusz mimo wszystko miałby zostać utworzony, to powinien spełniać następujące warunki:

- dostępność środków powinna być powiązana z udziałem, w jakim dany podmiot partycypuje w opłatach zasilających Fundusz; większość środków pochodzących z opłat ponoszonych przez operatorów mobilnych powinna zostać przeznaczona na refarming częstotliwości (działanie takie pozwalałoby np. na szybkie uwolnienie częstotliwości niezbędnych na potrzeby rozwoju sieci 5G). Biorąc pod uwagę, z jednej strony, konieczność szybkiego uwolnienia i rozdysponowania spektrum dla operatorów na potrzeby rozpoczęcia budowy sieci 5G, natomiast z drugiej strony, obecny stan zajętości dużej części kluczowego dla pierwszych wdrożeń 5G zakresu częstotliwości z zakresu 3.x, w szczególności z podzakresu 3,4-3,6 GHz, postulujemy przeznaczenie większości środków na potrzeby związane z przeprowadzeniem koniecznego refarmingu częstotliwości z zakresu 3.x. Niektóre z podmiotów, które obecnie dysponują częstotliwościami z tego zakresu (dla których okres obowiązywania praw z udzielonych rezerwacji częstotliwości czy też pozwoleń radiowych sięga nawet do 2031 roku!)

z pewnością będą mogły skorzystać z tych środków w celu sfinansowania i rekompensaty kosztów związanych z wcześniejszym przeniesieniem (migracją) świadczonych usług oraz użytkowników na inne zakresy częstotliwości/ technologie. Zapewni to znacznie szybszą (niż wynikająca z aktualnie obowiązujących decyzji UKE) dostępność całości zakresu 3.x na potrzeby rozpoczęcia budowy sieci 5G.

- wyłącznie z Funduszu powinny być finansowane ewentualne przyszłe dopłaty z tytułu świadczenia usługi powszechnej na rzecz operatorów wyznaczonych (odejście od dodatkowego finansowania sektorowego usługi powszechnej).

Ewentualne pozostałe środki powinny być przeznaczane wyłącznie na dofinansowanie budowy lub przebudowy szybkich sieci telekomunikacyjnych. W związku z powyższym postulujemy wykreślenie projektowanych pkt 1 (jako zbyt ogólnego) i 3 (z uwagi na możliwość finansowania w ramach wykorzystania funduszy unijnych).

Jednocześnie Izba postuluje, by w ustawie wpisać ograniczenie możliwości wykorzystania środków funduszu na koszty jego obsługi, tak aby uniknąć sytuacji, w której istotną część środków wykorzystuje się na administrowanie funduszem.

Druga kwestia dotyczy wprowadzenia rozwiązań, które zmobilizują podmioty zarządzające funduszem do szybkiego wykorzystywania środków (w przeciwnym razie koszty zarządzania funduszem będą wzrastać w stosunku do środków wydawanych na inwestycje).

Zwracamy również uwagę, że wydanie rozporządzenia, o którym mowa w projektowanym art. 16b ust. 6 ustawy szerokopasmowej powinno być obligatoryjne, w przeciwnym razie brak będzie prawnych podstaw do działania funduszu.

[RELACJA ART. 139 USTAWY PRAWO TELEKOMUNIKACYJNE DO ART. 30 USTAWY SZEROKOPASMOWEJ]

Zgodnie z projektowanym art. 30 ust. 5f dostęp obejmujący

- utrzymywanie, eksploatację lub przebudowę przyłącza telekomunikacyjnego lub instalacji telekomunikacyjnej budynku
- umożliwienie doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku,
- umożliwienie wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku,

musi zapewnić również właściciel nieruchomości będący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

W ocenie Izby powyższe formy dostępu są obecnie objęte regulacją art. 139 ust. 1 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Projektowana zmiana może zatem wprowadzić wątpliwości co do tego, jaka powinna być prawidłowa podstawa prawna. W związku z powyższym Izba postuluje wykreślenie projektowanego przepisu.

[KORZYSTANIE Z OBSZARÓW KOLEJOWYCH]

Projekt zakłada dodanie w art. 33 Ustawy szerokopasmowej ust. 2a, zgodnie z którym korzystanie z nieruchomości stanowiących obszar kolejowy, w celu realizacji sieci nowej generacji, jest nieodpłatne. Z uzasadnienia projektowanej ustawy wynika, że powyższe rozwiązanie ma na celu zapewnienie niezakłóconego dostępu do sieci 5G na wszystkich obszarach miejskich i na wszystkich głównych szlakach komunikacyjnych (a więc także

kolejowych). Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z uwagami dotyczącymi definicji sieci nowej generacji, obejmuje ona jedynie punkty dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu. W takiej zaś sytuacji wydaje się, że pokrycie tysięcy kilometrów szlaków kolejowych pikokomórkami zainstalowanymi co kilkaset metrów może kreować barierę trudną do przezwyciężenia dla operatorów budujących infrastrukturę sieci 5G.

USTALENIA PLANU MIEJSCOWEGO

Zmiana treści art. 46 Ustawy szerokopasmowej poprzez dodanie ust. 1a, zgodnie z którym nie stosuje się ustaleń planu miejscowego w zakresie ustanowionych zakazów lub przyjętych w nim rozwiązań, których realizacja uniemożliwia lokalizowanie inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi, jest korzystna, jednakże w ocenie Izby wymaga uzupełnienia. Należy jednoznacznie doprecyzować, iż przepisy planu miejscowego nie są przepisami odrębnymi.

KARY DLA ZARZĄDCÓW DRÓG I SAMORZĄDÓW

W ramach projektu przewiduje się, że zarządcy dróg oraz wójt (burmistrz, prezydent miasta), starosta i marszałek województwa, w przypadku opóźnienia w realizacji obowiązków informacyjnych, będą płacili kary w wysokości 500 zł za każdy dzień opóźnienia. Wpływy z kar mają zasilić budżet Skarbu Państwa.

Zdaniem Izby proponowana kara jest zbyt niska, by działała prewencyjnie. Izba postuluje jej 10-krotny wzrost. Jednocześnie postulujemy, by wpływy z ww. kar zasilały tworzony na podstawie ustawy fundusz szerokopasmowy. Jednocześnie Izba wnosi, by projektowanym rozwiązaniem objąć wszystkie podmioty, o których mowa w art. 29d ustawy szerokopasmowej.

ART. 29H USTAWY SZEROKOPASMOWEJ

Wątpliwości Izby budzi treść art. 29h ust 1 pkt 3. Artykuł ten mówi o prezentacji rozkładu pola e-m wyłącznie pochodzącego od stacji bazowych telefonii komórkowej, natomiast pomijane są pozostałe źródła wyszczególnione w art. 122a ust 1 Prawo ochrony środowiska. Jest to o tyle niezrozumiałe, że system SI2PEM ma mieć na celu informowanie społeczeństwa o poziomie pól, a pomijanie zobrazowania wszystkich pozostałych źródeł PEM wydaje się zaprzeczać temu celowi. Projekt w tym zakresie wymaga uzupełnienia.

UMOWA O ZAPEWNIENIE PRZYŁĄCZENIA DO PUBLICZNEJ SIECI TELEKOMUNIKACYJNEJ

Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie tzw. umowy przyłączeniowej. Zgodnie z projektowanym art. 57 ust. 1a ustawy – Prawo telekomunikacyjne, dostawca usług może powiązać zawarcie umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych z zawarciem umowy o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Jednocześnie umowa przyłączeniowa może być zawarta na okres nie dłuższy niż 60 miesięcy.

Odnosząc się do projektowanego rozwiązania Izba dostrzega pewne ryzyka związane z wyłączeniem lub ograniczeniem możliwości zmiany dostawcy usług w przypadku zawarcia

umowy przyłączeniowej. Dla przykładu, struktura opłat w umowie usługowej i przyłączeniowej może być tak skonstruowana, że de facto abonent nie będzie miał możliwości zmiany dostawcy. Jednocześnie niezrozumiała wydaje się treść art. 57a ust. 2 pkt 1) ustawy – Prawo telekomunikacyjnej, zgodnie z którym to przepisem wysokość opłaty przyłączeniowej ma być ustalona jako „uzasadniona część kosztu budowy przyłączenia”. Izba zwraca się z prośbą o rozważenie omówionych ryzyk przy dalszych pracach dotyczących wprowadzenia instytucji umowy przyłączeniowej i jej relacji do umowy usługowej oraz uprawnień abonenta dot. wyboru dostawcy usług.

[SYSTEM SI2PEM ORAZ ART. 30 UST. 3A PRAWA BUDOWALNEGO]

Pragniemy zwrócić uwagę, iż przepisy w zakresie Systemu Informacyjnego o Instalacjach Wytwarzających Promieniowanie Elektromagnetyczne są nieprecyzyjne co do tego, kto ma zasilać SI2PEM informacjami określonymi w art. 29h ust. 1. Wszystkie wymienione informacje są obecnie dostępne dla administracji państwowej i zadaniem administracji powinno być stworzenie systemu, który zbiera te informacje od innych podmiotów sektora państwowego. Jeśli to przedsiębiorcy telekomunikacyjni będą musieli zasilać system danymi, to będzie to miało charakter kolejnej bariery inwestycyjnej. Wprowadzenie takiego dodatkowego obowiązku przekazywania informacji udostępnianych w systemie wymagałoby zwiększenia zasobów ludzkich, a możliwie modyfikacji systemów informatycznych (czynnik kosztotwórczy). Dlatego, jeśli takie zmiany miałyby być wprowadzone, to powinny wiązać się z usunięciem innych barier, np. zharmonizowaniem dopuszczalnych pól elektromagnetycznych z poziomami odniesienia wskazanymi w Zaleceniu Rady 1999/519/EC z 12 lipca 1999 roku.

W art. 30 Prawa budowlanego dodano ust. 3a, którym wprowadzono obowiązek dołączenia do zgłoszenia robót budowlanych:

1. oświadczenia projektanta, posiadającego stosowne uprawnienia budowlane, że instalacja radiokomunikacyjna nie spełnia warunków, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko,
2. planu sytuacyjnego przedstawiającego graficzny rozkład pól elektromagnetycznych z projektowanej instalacji oraz już użytkowanych instalacji sporządzony z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 29g ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Oświadczenie, o którym jest mowa w pkt.1 stanowi wyjście naprzeciw oczekiwaniom inwestorów i z pewnością przyczyni się do uporządkowania procesu inwestycyjnego. Postulujemy by identyczne rozwiązanie zostało implementowane do robót budowlanych wymagających uprzedniego uzyskania pozwolenia na budowę. Przepisy w zakresie ochrony środowiska pozostają identyczne dla obydwu trybów budowy infrastruktury telekomunikacyjnej tj. na pozwolenie na budowę oraz na zgłoszenie robót budowlanych.

Jednocześnie pragniemy zwrócić uwagę, iż ustawodawca przewiduje wprowadzenie obowiązku dołączania do zgłoszenia graficznego rozkładu pól elektromagnetycznych z projektowanej instalacji oraz już użytkowanych instalacji sporządzony z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 29 g ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Z treści przepisu wynika, iż wykonanie tego obowiązku ma się odbywać z wykorzystaniem systemu SI2PEM, który jeszcze nie funkcjonuje i co do którego sposobu pracy nie ma w chwili

obecnej bliższej wiedzy. Brakuje także szczegółowych informacji, jak ma być taki obowiązek realizowany, czy ma to być teoretyczny rozkład pól czy również pomiarów, czy mają być uwzględnione instalacje innych podmiotów, a jeśli tak to czy takie, które emitują pola elektromagnetyczne powyżej 15 W EIRP czy także <15 W EIRP, emitujące pola E-M na podstawie pozwolenia radiowego czy także te zwolnione z takiego obowiązku. Ponadto, powstaje pytanie jakie będą skutki braku uwzględnienia instalacji stron trzecich.

W ocenie Izby graficzny rozkład pól elektromagnetycznych dla inwestycji realizowanej w trybie zgłoszenia robót budowlanych jest dokumentem, który nie będzie służył żadnemu konkretnemu celowi. Oświadczenie projektanta, o którym jest mowa w pkt. 1, zgłoszenie instalacji do organu ochrony środowiska na podstawie art. 152 ustawy Prawo ochrony środowiska oraz finalnie raport z pomiarów PEM, stanowią gwarancję bezpieczeństwa eksploatacji instalacji dla ludzi oraz otaczającego środowiska. Dołączanie dokumentów, które nie będą podlegały weryfikacji z uwagi na brak ustawowych kryteriów, może doprowadzić do kolejnego wypaczenia sensu pozytywnych zmian przyjętych przedmiotową nowelizacją.

W związku z powyższym proponujemy usunięcie tego przepisu i nie wprowadzanie zmian przewidzianych w art. 30 ust. 3a pkt 2 Prawa budowlanego.

[ART. 3, PKT 3 PRAWA BUDOWLANEGO]

Jednym z filarów uznania stacji bazowej instalowanej na istniejącym obiekcie budowlanym jako oddzielnego obiektu budowlanego było uznanie, że konstrukcja na dachu może być wolnostojąca. Zasady wiedzy technicznej z dziedziny budownictwa powszechnie uznają konstrukcje wolnostojące za posadowione na gruncie za pomocą fundamentów. Niestety brak zdefiniowania tego pojęcia w prawie budowlanym powoduje rozbieżną interpretację przez sądy, co utrudnia proces inwestycyjny.

Proponujemy więc wprowadzenie następującej zmiany do ustawy Prawo budowlane, która w sposób ostateczny wykluczy rozbieżności interpretacyjne.

W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych proponujemy nadać temu przepisowi następujące brzmienie:

„3) budowli – należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe (posadowione na gruncie), wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową;”

[ART. 3, PKT 5 PRAWA BUDOWLANEGO]

Istnieją istotne rozbieżności w zakresie odpowiedniej kwalifikacji przestawnych/przenośnych konstrukcji masztów. Konstrukcje te, jako bez ciężkich fundamentów, oraz poprzez odpowiednie ukształtowanie mogą być rozkładane i montowane w ciągu jednego dnia, bez

użycia dźwigu, przez jedynie kilku pracowników. Brak trwałości związania z gruntem dla takich konstrukcji wynika zarówno z wiedzy technicznej z dziedziny budownictwa, jak i z podejścia kodeksu cywilnego. Takie konstrukcje są instalowane w przypadku ważnych wydarzeń, w okresie konieczności wyłączenia podstawowej stacji bazowej na czas remontu/modernizacji itp. Dlatego wnosimy o odpowiednie doprecyzowanie obecnych przepisów, aby usunąć wszelkie wątpliwości w tym zakresie.

W związku z powyższym proponujemy nadać temu przepisowi następujące brzmienie:

„5) tymczasowym obiekcie budowlanym – należy przez to rozumieć obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przykrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe, przenośne konstrukcje masztowe;”.

[ART. 122A, UST. 1, PKT 3 PRAWA OCHRONY ŚRODOWISKA]

W dodanym punkcie określono obowiązek wykonania pomiarów PEM „każdorazowo w przypadku zmiany istniejącego zagospodarowania i zabudowy nieruchomości skutkującego zmianami w występowaniu miejsc dostępnych dla ludności w otoczeniu instalacji lub otoczenia”. Przepis ten wymaga doprecyzowania w ten sposób, iż rzeczony pomiar powinien być wykonany na pisemny wniosek właściciela lub zarządcy nieruchomości wybudowanej w tym otoczeniu z uwagi na to, iż operatorzy mogą nie posiadać aktualnej wiedzy co do zmian w zagospodarowaniu i zabudowie nieruchomości w otoczeniu ich instalacji.

W związku z tym proponujemy dodanie na końcu punktu: „(..) na pisemny wniosek właściciela lub zarządcy nieruchomości na której nastąpiła zamiana.”

Jednocześnie Izba przedstawia dodatkowe postulaty zmian, które nie zostały objęte proponowaną nowelizacją:

[ART. 122A UST 2A PRAWA OCHRONY ŚRODOWISKA]

Wątpliwości Izby budzi proponowane wielokrotne przekazywanie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego tych samych informacji różnym organom administracji państwowej. Narzucanie na operatorów takich obowiązków zaprzecza idei cyfryzacji administracji. Informacje, o których mowa w dodanym ustępie 2a powinny być pobierane do systemu SI2PEM od podmiotów ujętych w ust 2 (główny inspektor ochrony środowiska i państwowy wojewódzki inspektor sanitarny), względnie oba te podmioty powinny go pobierać z SI2PEM.

[ART. 124, PKT 2 PRAWA OCHRONY ŚRODOWISKA]

Jednocześnie w związku z pojawiającymi się rozbieżnościami w stosowaniu obecnych przepisów art. 124 Prawa ochrony środowiska wnosimy o następujące doprecyzowanie przepisu:

„2. Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego.

Miejsca dostępne dla ludności ustala się według stanu zagospodarowania na dzień składania wniosku.”

[ART. 152 UST. 2 PKT 9 PRAWA OCHRONY ŚRODOWISKA]

W art. 152 ust.2 dodano pkt 9. Konsekwencją powyższego będzie obowiązek każdorazowego dołączenia do zgłoszenia instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko, sprawozdania z przeprowadzonych pomiarów poziomów PEM zgodnie z art. 122a ust. 2. Należy zatem zauważyć, iż obecny stan prawny dopuszcza dokonywanie zgłoszeń instalacji do organu środowiska przed ich wybudowaniem. Wprowadzenie omawianej zmiany usunie tę możliwość, co w kontekście modernizacji sieci telekomunikacyjnych, przebudów etc. odbędzie się ze szkodą dla ciągłości świadczenia usług użytkownikom. Inwestor po zrealizowaniu inwestycji oczywiście wykonuje obowiązkowe pomiary poziomów PEM i obligatoryjnie przekazuje raporty uprawnionym organom. Zatem system ochrony środowiska nie doznaje żadnego uszczerbku przy takiej procedurze działania. W takiej sytuacji postulowane jest odstąpienie od wprowadzenia przedmiotowej zmiany.

[ART. 152 UST. 4B PRAWA OCHRONY ŚRODOWISKA]

Dodanie w art. 152 ust. 4b, które ma na celu usprawnienie procedury zgłoszenia instalacji radiokomunikacyjnych organom ochrony środowiska poprzez umożliwienie wydania zaświadczenia o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu przed upływem 30-dniowego terminu na wniesienie sprzeciwu, może nie przynieść spodziewanych korzyści w związku z proponowanym dodaniem treści art. 152b ust.4 oraz 6. Biorąc pod uwagę, że organ będzie miał obowiązek udostępnienia na stronie internetowej informacji o instalacjach objętych zgłoszeniem, nie później niż w terminie trzech dni od np. dokonania zgłoszenia, a następnie zgodnie z art. 152b ust.4 uprawnione osoby mogą w terminie 14 dni wnieść uwagi, wydaje się, że ewentualne korzyści z możliwości wydania przez organ zaświadczenia zostaną skonsumowane przez procedurę wnoszenia uwag oraz udzielania odpowiedzi.

[ART. 209 UST 1 PKT 33 USTAWY – PRAWO TELEKOMUNIKACYJNE]

W opinii Izby proponowana regulacja jest nadmiarowa, wobec istniejącego już w ustawie Prawo telekomunikacyjne ust 9a. W Pt nie ma zdefiniowanej „eksploatacji urządzenia radiowego”, rozróżnienie między istniejącym „używaniem” a proponowaną „eksploatacją” może być trudne, i z punktu widzenia celu – zbędne. Tym samym proponujemy usunięcie tej zmiany.

Z pozdrowieniami

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński

